

En resa – från parser till katolik

Shahrookh Khambatta

Damania berättar om sin omvändelse – under vilken han färdades över många oceaner, även de inre.

2007-09-24

Jag föddes 27 april 1965 i Mumbai (Bombay, Indien), i ett litet område där parserna bor. Parserna följer Zoroasters (även kallad Zarathustra) lära. Mumbai var som en ö mitt i den enorma staden. Bombay har 14 miljoner invånare.

Zoroasters lärjungar praktiserar gott tal, goda tankar och goda handlingar. Parsism, eller zoroastrism, härstammar från 500-talet f. Kr, från det dåvarande Persien under Darius I:s regim (min son heter förövrigt Darius). Utövarna drevs många sekler senare i landsflykt av den muslimska befolkningen. Det finns mindre än 100 000 utövande parser i världen. Konversioner tillåts inte och icke-troende är utestängda från parsismens eldtempel. Där bränner religionens präster acacieträ till sin guddom som symboliseras av elden. I motsats till hinduismen har parsismen inget kastsystem.

Jag växte upp i Mumbai och tyckte mycket om kricket. Min idol var den indiske lagkaptenen Sunil Gavaster, en mycket duktig spelare. Jag tyckte också mycket om popmusik, men för mig var det snarare Bon Jovi än John Lennon som fick pulsen att öka. Precis som andra ungdomar satte jag

hänglås på grannarnas dörrar och krossade en och annan ruta med min kricketboll.

Mitt liv har förändrats en hel del sedan dess. Jag har lämnat Bombays 14 miljoner invånare för Spaniens 50 miljoner olivträd. Vad hände? Det är en lång historia.

Ett möte i Jordanien

Trots mina parsiska rötter gick jag i en katolsk high school, St Francis Xavier, i Mumbai. Efter det studerade jag till mariningenjör. Efter att ha fått mina kurser i ritning underkända flera gånger ville jag hoppa av utbildningen. Min mamma uppmuntrade mig att fortsätta – även om hon hade föredragit att jag stannat på torra land istället för till sjöss.

Det blev dags för mig att gifta mig. Jag bestämde mig för att inte förlja den indiska traditionen med

arrangerade äktenskap eftersom jag ville välja själv. Innan *de* gifte bort mig gick jag följaktligen ombord på ett fraktfartyg. Jag reste från hamn till hamn tills jag – men inte min båt – blev tagen med storm.

Det var 1992. Vi hade ankrat i Jordaniens enda hamn vid Aqababukten i Röda Havet. Efter en dags hårt arbete i hettan lade jag märke till några unga kvinnor som dansade Sevillanas!. De kom från Sevilla i Spanien. Kärleken drabbade mig som ett pilskott. Eller som man säger här i Jaen: "me quedé prendao". Jag blev fängslad av en ung dam från Spanien.

Hon och jag sågs under tre korta dagar och sedan ringde vi varandra. Våra respektive löner gick åt till att betala telefonräkningar. Till slut bestämde hon sig för att komma till Indien och träffa min familj. Hon stannade en månad. Så snart hon

hade landat frågade hon efter olivolja. Hon ville göra sallad och paella åt min familj. Efter att ha rest runt halva världen för att hitta en bra fru, fick jag nu resa runt halva Indien för att hitta en liten oljeflaska!

Jag bestämde mig för att flytta till Spanien, till ett hav av oliver. Kort därefter, i januari 1993, gifte vi oss.

Under dessa år – innan jag ens hade mött Honom själv – upplevde jag hur Guds försyn verkade i mitt liv. Hans omsorg om mig fanns överallt; den började med min fru och mina barn – tre välsignelser från himlen.

Barnen växte och växte, men också jag förändrades. På utsidan genom olika arbeten, på insidan genom att återupptäcka Gud.

Mötet med *Opus Dei*

Jag och min fru bestämde oss för att barnen skulle gå i Guadalimar, en

skola där ansvaret för den andliga uppfostran har anförtrotts åt *Opus Dei* (som jag då inte kände till). Vi fick ett varmt, öppet och vänligt mottagande – och ingen frågade efter något ”religions – ID”.

Kort därefter fick jag veta att högstadieskolan Altocastillo behövde en lärare i engelska. Jag sökte och fick jobbet.

Jag gillade skolan. Människorna där var vänliga och varma. Jag tyckte särskilt mycket om en person, skolans präst Don Luis. Vi blev goda vänner.

Under den här tiden verkade, som sagt, försynen i mitt liv. Någon styrde mitt livs båt från plats till plats, men utan att ta ifrån mig min frihet. Jag blev också mer och mer intresserad av katolicismen. Jag deltog i en reträtt i huset Rubin de Baeza, nära den plats där den spanske poeten Antonio Machados bodde under 1920

– talet. Min reträtt ägnade jag åt att lyssna, vara i tystnad och åt att tänka... Liksom poeten reflekterade jag över den okända ocean som öppnade sig inför mig. Mer än något annat sökte jag dock i mitt inre.

Där fann jag Guds nåd – han vars närvaro jag kände i husets kapell. Jag läste *Vägen* (av den helige Josémaria Escríva, öa) och där fann jag ännu oupptäckta inre hav. Fram till denna tidpunkt i mitt liv hade jag inte läst en enda religiös bok förutom *Bibeln*.

Påskvaka 1999

Jag läste en biografi över den helige Josémaria. Hans liv gjorde intryck på mig, speciellt den sorg han drabbades av som barn då hans tre små systrar dog. Jag kunde till en början inte förstå detta lidande; tron... jag kunde inte förstå vad förlåtelse innebar, och än mindre Guds förlåtande kärlek. Men jag fortsatte min inre seglats och lät

Guds nåd styra mig. Han gav mig också trons gåva. Under påskvakan 1999 döptes jag i katedralen av en spansk biskop.

Min fru, en mycket god kristen, gav mig stor frihet under min andliga resa. Min dotter Natalia döptes samtidigt som jag.

Nästa anhalt på min resa var uppdraget som medarbetare till *Opus Dei*. Fyra år senare, under en vallfärd tillägnad den heliga Jungfrun Maria, förstod jag att jag skulle ge mig själv helt och fullt åt Gud. Jag svarade ja på Hans kallelse och litade på att Gud, den gode Fadern, aldrig skulle överge mig.

Allt detta har fyllt mitt liv med glädje, även under svåra tider. Varje dag under den heliga kommunionen säger jag till Herren: ”Det är sant, min Gud – Du överger mig aldrig!”

pdf | Dokument automatiskt skapad
från [https://dev.opusdei.org/sv-se/
article/en-resa-fran-parser-till-katolik/](https://dev.opusdei.org/sv-se/article/en-resa-fran-parser-till-katolik/)
(2025-08-15)